

Kavakos i Jurowski e eleven Sibelius

CRÒNICA El virtuos violinista i el director sacsegen el Palau

|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Quan s'ajunten dos talents com el director Vladimir Jurowski (Moscou, 1972) i un violinista com Leonidas Kavakos (Atenes, 1967) pot passar una cosa gran. I, efectivament, això és el que va passar dimarts a la nit en el primer gran concert de la temporada de Palau 100. El rus, al capdavant de la magnífica London Philharmonic Orchestra, i el grec van enlluernar amb la seva interpretació del *Concert per a violí i orquestra*, del finlandès Jean Sibelius.

Des dels primers compassos es va percebre la perfecta simbiosi entre la formació i Kavakos, a qui els hereus del compositor van permetre el 1990 desenterrar amb un recital i una gravació l'únic concert de Sibelius escrit per a solista. Jurowski, des del podi, va administrar amb un extraordinari sentit de l'equilibri el cabal sonor d'aquesta refinada partitura deixant que el virtuosisme de Kavakos brillés amb llum pròpia.

La London Philharmonic i els cors commouen amb 'Un rèquiem alemany'

El magnetisme després va anar més enllà de la influència dels astres. Kavakos va superar el repte amb la naturalitat de qui domina fins a l'última nota de les endimoniades tessitures de l'obra. El color i l'expressivitat van aparèixer en la màgia de l'*Allegro moderato* inicial, van continuar en l'extrema sensibilitat del lent segon moviment i van finalitzar amb el vibrant ritme del *Finale*.

L'extraordinari nivell de la primera part, amb propina del solista inclosa, va deixar l'auditori expectant davant la sacsejada d'*Un rèquiem alemany* de Brahms, un altre desafiament per a l'orquestra, l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau. La direcció de Jurowski, amb precisos, detallistes i silenciosos silabets dirigits a les corals, va encarrilar la cohesió de les formacions amb el sòlid baríton Dietrich Henschel i la lluminosa soprano Miah Persson, que va estremir l'auditori amb el solo que el compositor va dedicar a la memòria de la seva mare.

El millor va ser el bon acoblament entre els participants, mantenint les altes cotes de tensió dramàtica d'aquesta peça mestra plena de variades atmosferes. Un bon remat per a una gran vetllada. ≡